

SPÂNTUL VOIEVO LIBRĂRIA STEFAN CEL MARE

O carte pentru tine, pentru urmașii tăi
și pentru urmașii urmașilor tăi !

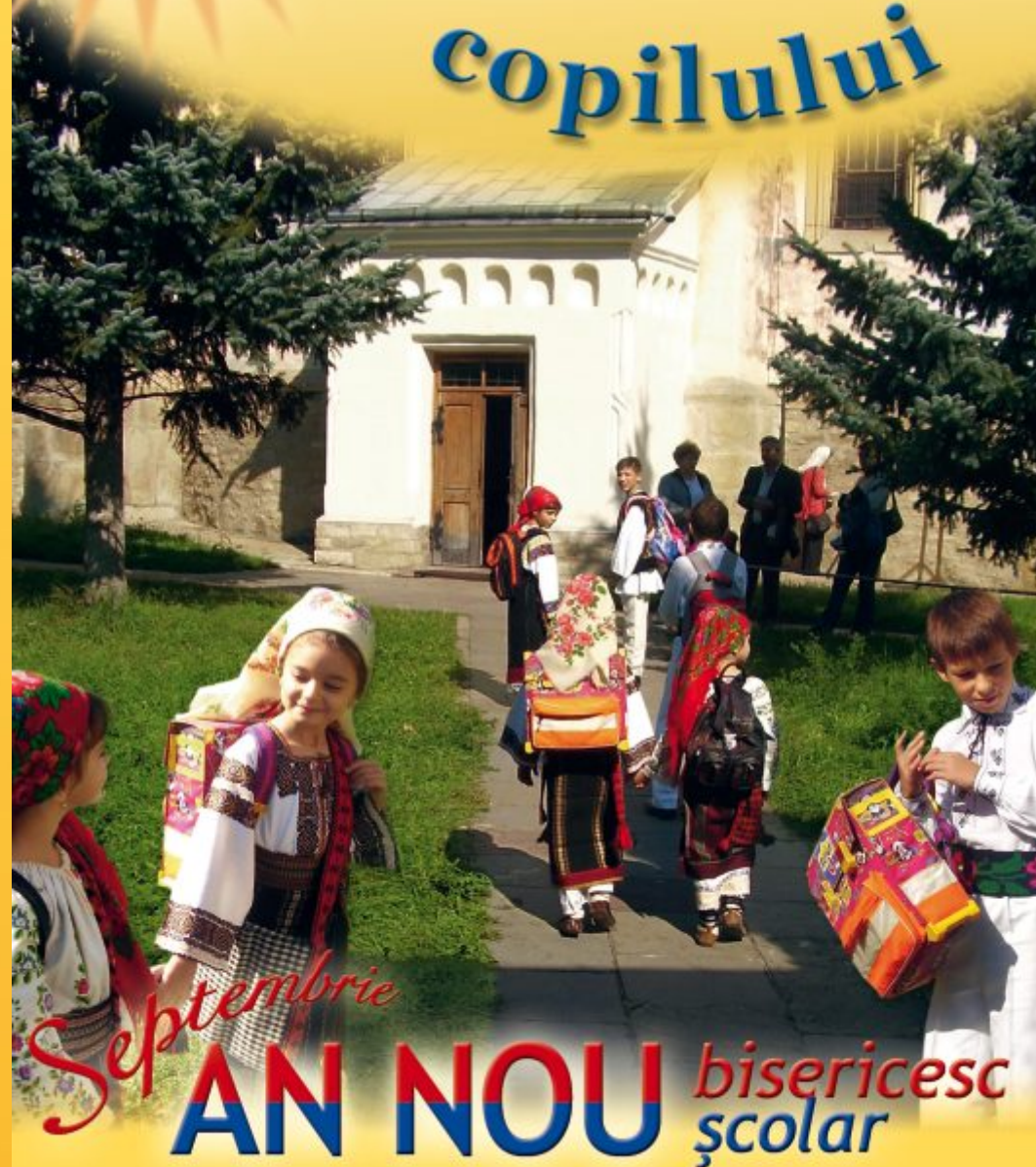
- literatură creștină
- cărți pentru copii
- manuale de religie
- manuale pentru institutele teologice
- tratate de iconografie
- filosofie și istorie universală sau bisericească
- albume • CD-uri
- casete • reviste
- felicitări • icoane

Suceava, Str. Mărășești nr. 4
(zona Areni)

nr. 2
septembrie
2006

BISERICA din sufletul copilului

Septembrie
AN NOU bisericesc
școlar

Frumoasă zi ...

Școlar ca tine ... sunt și eu

Începutul Anului Bisericesc

O floare rară !?

Uniforma - distincție și modestie

Pelerinaj prin Ortodoxie

Olimpiada de religie 2006

Sfânta Cuvioasa Parascheva

Rugăciunea unui copil

Mai puternică decât apele este CREDINȚA ...

Despre Sfânta Scriptură

Monologul lui Dumnezeu

Poezii. La Troiță. Rugăciunea mamei.

Dăruind, vei dobândi

Ocrotirea părintească

Olăritul. Ceramica de Rădăuți

Naufragiatul. Broșuța mândră

Jocuri: rebus, exerciții de perspicacitate

Rezultatele la concursuri.

Revistă editată și produsă de
MĂNĂSTIREA "SF. IOAN CEL NOU" SUCEAVA

Fotografii: Arhiva Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou Suceava,
Nord Carta, Uniunea Artiștilor Fotografi din Bucovina, Petru Palamar
Tipar & DTP : Accent Print, Suceava - tel. 0230 523586

La început de drum, cu Ascultare, Cumințenie și Sfințenie

Printre **virtuțile - faptele frumoase ale unui copil** - se numără și ascultarea, supunerea față de părinții săi, pildă dându-ne însuși **Mântuitorul nostru Iisus Hristos când era copil**: și a coborât cu ei de la Ierusalim, Dreptul Iosif și Sfânta Fecioară Maria, Maica Domnului și a venit în Nazaret și "**le era supus.**" (Luca 2, 51).

Supunerea - ascultarea de părinți - aduce fericire și îmbogățirea minții cu multe cunoștințe. Iată ce scrie în acest sens Înțeleptul Solomon: „Ascultă, fiul meu, învățătura tatălui tău și nu lepăda îndrumările maicii tale. Căci ele sunt ca o cunună pe capul tău și ca o salbă împrejurul gâtului tău.” (Pilde 1, 8-9); „Ascultați, fiilor, învățătura tatălui și luați aminte să cunoașteți buna chibzuială.” (Pilde 4, 1).

Suntem la **început de nou an școlar**; să pășim cu bucurie și cu hotărârea de a ne comporta frumos față de colegi, de a depune mai multă stăruință la învățătură, de a asculta părinții duhovnicești care pentru școlari, reprezintă învățătorii, ce le călăuzesc drumul în viață.

Învățăturile sau cuvintele murdare să nu le primim sau să le ascultăm; ele aduc îmbolnăvirea atât a sufletului cât și a trupului.

Să ne păstrăm credința așa cum ne învață acasă mama și tata, așa cum suntem învățați la ora de religie.

Marii oameni ai lumii au avut credință tare și curată, cu dragoste de țară și de Dumnezeu. Pildă avem pe voievozii noștri, în primul rând pe Sfântul Voievod Ștefan cel Mare.

Rog pe Bunul Dumnezeu să binecuvinteze pe copiii școlari din județul nostru cu sănătate, bună sporire la învățătură și purtare frumoasă.

† PIMEN

+ Gîmă

Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților

Frumoasă zi ...

Ce poate fi mai emoționant decât pregătirile pentru prima zi de școală! Sfânta Împărtășanie primită cu evlavie de Ziua Crucii, pe 14 septembrie, pregătirea celui mai frumos ghiozdan și a celui mai mare buchet de flori "pentru Doamna".

A doua zi am pornit de acasă făcând semnul Sfintei Cruci așa cum m-au învățat părinții și am pășit pentru prima dată în curtea școlii. Ce mare era școala! Zeci de glasuri de copii care încă își mai țineau mamele de mână, care încă se mai ascundeau în spatele lor...

Fiecare copil era ca "scos din cutie". Lacrimile pe care unii din noi le-au vărsat în prima zi de școală au izvorât din teama noastră de necunoscut sau din bucuria noastră de a face primii pași în viață.

Învățătoarea ne-a invitat în sălile de clasă și ne-a îndemnat să rostim împreună rugăciunea "Tatăl nostru" în fața icoanei, apoi a strigat pentru prima dată catalogul. Ne-am așezat pe rând în bănci. Era primul pas spre lumea "oamenilor mari". Am legat primele prietenii, prietenii care mai durează și acum. Am învățat să *stăpânim* cuvintele și, mai apoi, să *cântărim* lucrurile. Acel univers în care noi eram eroii, ne aparținea în totalitate.

La 7-8 ani totul pare atât de simplu. Veșnica întrebare: *Ce vrei să te faci când vei fi mare?* Eu voiam să cresc mare. Și atât. Asta face parte din miracolul de a fi copil. Nu bănuiam atunci că va fi un drum lung, frumos, din care voi învăța că viața e mai mult decât ceea ce pare. Eram elev în clasa I și știam că "Dumnezeu este cu noi".

Cerul e senin iar soarele încă arde cu putere. Frumoasă zi ...
...prima zi de școală!!

Școlar ca tine ... sunt și eu

O școală bună nu e cea care formează vârfuri, ci una care ne pregătește pentru viață.

Radu Popinciuc

Oare cine poate avea o părere proastă despre școală? Probabil cei care nu învață.

Crâșmaru Casandra

Școala face parte din viața mea. Îmi place din ce în ce mai mult. Am învățat foarte multe lucruri bune.

Cristian Rusu

Școala este locul în care îți pregătești viitorul.

Maria Monica Marciuc

Mă bucur pentru acest început de an școlar deoarece sunt nerăbdătoare să mă întâlnesc cu colegii, diriginta și profesorii.

Rosana Maria Grosu

Școala este o enciclopedie în care sunt prezentate toate domeniile: literatură, artă, știință, tehnică. De aici poți pătrunde în universul spiritual al umanității.

Ana-Maria Răduleț

Îmi place să merg la școală, îmi place să învăț, să descopăr, să cunosc, să mă informez, să mă formez.

Maria Chiriac

ÎNCEPUTUL ANULUI BISERICESC

Biserica ortodoxă prăznuiește la 1 septembrie începutul anului bisericesc (Indictionul), ca ziua în care Domnul a pus început propovăduirii Sale în lume.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a dat poruncă să se prăznuiască în chip deosebit luna septembrie, pentru ca poporul ales să se îndulcească de roadele câmpului, slujind Bunului Dumnezeu cu mai multă dragoste.

La romani, indictionul - de la latinescul *idictio* - era o perioadă de 15 ani în care se adunau dările către stat. În primii cinci ani se dădeau fier și aramă pentru facerea săbiilor, a sulitelor și a altor arme ostășești. În a doua perioadă de 5 ani se lua argint pentru plata soldei ostașilor, iar în a treia perioadă se aducea la Roma aur spre împodobirea zeilor mincinoși.

Împăratul nostru Hristos nu caută de la noi fier și aramă, argint și aur. Ci, în loc de fier și aramă El caută la noi credința cea tare, ca prin ea să biruim pe cei potrivnici. În loc de argint, Hristos caută la noi nădejdea în Dumnezeu, ignorând toate primejdiile și necazurile ce ne vin de la lume, de la trup și de la diavol. În loc de aur, Dumnezeu cere de la noi inimi curate în care strălucește dragostea către El și către aproapele.

Noi sărbătorim nu indictionul cel moștenit de la împărații romani, ci pe cel așezat nouă de Împăratul nostru Dumnezeu.

Această sărbătoare s-a stabilit de către Sfinții Părinți la Sinodul I Ecumenic de la Niceea (325) când Marele Împărat Constantin, învingându-l pe Maxențiu-prigonitorul, a înlocuit sărbătorile păgâne.

Anul bisericesc reprezintă istoria vieții lui Iisus Hristos, istoria mântuirii noastre în Hristos. Desfășurarea anului nu începe însă cu nașterea și nu se încheie cu moartea lui Iisus, căci legătura Lui cu lumea nu se limitează la viața Sa pământească, asemenea muritorilor. Venirea Lui în lume a fost preînchipuită prin prooroci, evenimente, iar lucrarea Lui nu s-a încheiat prin moartea și Învierea Sa. Făgăduința Lui s-a împlinit prin pogorârea Duhului Sfânt, prin care Iisus continuă să lucreze în lume.

Un An Bisericesc reprezintă astfel, o istorie a lucrării săvârșite de Dumnezeu în omenire și cu omenirea. Hristos S-a *întrupat*, S-a *jertfit* și a *înviat* o singură dată. Totuși, în fiecare an, noi re trăim Nașterea, Moartea și Învierea Sa. Tot așa întreaga Biserică re trăiește la fiecare Sfântă Liturghie lucrarea și Jertfa Mântuitorului. Sărbătorile închinare Mântuitorului Iisus Hristos și Maicii Domnului numite Praznice Împărătești, se succed într-o ordine anumită. Ele nu reprezintă doar zile fixe care să ne amintească de Dumnezeu, ci sunt trepte pe care, urcându-le, putem agonisi har pentru sufletele noastre.

Anul reprezintă o treaptă în scara vieții. A o parcurge înseamnă o permanentă depășire. Pentru a fi cu adevărat „nou”, trebuie o înnoire spirituală. Nu mă înnoiesc dacă îmbrac o haină nouă, dar mă înnoiesc dacă mă schimb în interiorul meu, dacă din mândru devin smerit, din rău - bun, din zgârcit - darnic. Spre aceasta ne îndeamnă Anul Bisericesc.

Acesta este Indictionul Creștinesc pe care Biserica îl cere astăzi de la noi, în locul celui vechi al păgânilor: „Lepădați-vă de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui și îmbrăcați-vă în omul cel nou, după chipul lui Hristos”. Să prăznuim deci, Indictionul împlinind poruncile lui Dumnezeu, pregătindu-ne așa cum se cuvine oricărui început: cu spovedanie pentru primirea Sfintei Împărtășanii.

Cele 12 Praznice Împărătești

1. **Nașterea Maicii Domnului** - 8 septembrie
 2. **Înălțarea Sfintei Cruci** - 14 septembrie
 3. **Intrarea Maicii Domnului în Biserică** - 21 noiembrie
 4. **Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos** - 25 decembrie
 5. **Tăierea împrejur a Domnului Iisus Hristos** - 1 ianuarie
 6. **Botezul Domnului** - 6 ianuarie
 7. **Întâmpinarea Domnului** - 2 februarie
 8. **Intrarea în Ierusalim**
 9. **Înălțarea Domnului**
 10. **Pogorârea Duhului Sfânt**
 11. **Schimbarea la față** - 6 august
 12. **Adormirea Maicii Domnului** - 15 August
- } data acestor sărbători depinde de data Sfințelor Paști (Praznicul Praznicelor)

O floare rară !?

...și pe Rarău

De ce este necesar să știm cum să ne îmbrăcăm frumos și cu bună-cuviință? Așa după cum omul face haina, tot așa și haina poate să-l *facă* pe OM, deci și **haina poate fi o "carte de vizită"**. Haina ne prezintă lumii așa cum am vrea să fim văzuți, dar în același timp lasă să se ghicească și ceva din ceea ce suntem.

Suntem la vârsta delicată la care încercăm să ne conturăm propriul nostru stil de a ne îmbrăca. În căutarea originalității există un reper sigur de care e de dorit să ținem seama: vestimentația să se armonizeze cu personalitatea fiecăruia, cu felul său unic și inconfundabil de a fi. Nu-i așa că **o fată este mult mai distinsă și mai gingașă purtând o rochie** decât blugi? Există un paradox al modei care, propunându-ne originalitate cu orice preț, în fond ne uniformizează. Moda ne influențează gustul personal, ne presează subtil să fim asemeni tuturor celorlalți, purtând uneori lucruri "la modă" care poate nu ne reprezintă, nu ni se potrivesc sau chiar sunt de "prost gust".

A fi creștin înseamnă a fi a lui Hristos. A fi a lui Hristos

înseamnă a-I urma Lui, a-I respecta Poruncile și Sfaturile Evanghelice, adică a trăi în credință curată, în simplitate, în bună-cuviință, păstrând măsură și echilibru în toate. A urma lui Hristos mai înseamnă a te elibera de orice lucru trecător care tinde să te domine: moda, dorința de a purta lucruri "deosebite" cu orice preț, folosirea excesivă a produselor cosmetice, a bijuteriilor...

Știm că Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește prin glasul conștiinței, prin părintele duhovnic și prin părinții noștri. Să ne sfătuim și să ne lăsăm îndrumați de acești povătuitori apropiați chiar și în lucrurile mici, cum ar fi vestimentația, pentru că așa ne dovedim nu doar ascultarea, ci și dragostea față de Dumnezeu și față de ei. **A te îmbrăca frumos și decent este totodată un semn de prețuire și respect față de ceilalți din jur**, nu numai față de propria persoană.

Cu atât mai mult se cuvine să ne înfățișăm înaintea lui Dumnezeu, atunci când mergem la biserică, având o ținută decentă, serioasă, care să reflecte cumințenia și sfiala potrivită rugăciunii. Oricine trebuie să știe că ținuta indecentă în casa lui

Dumnezeu trădează o lipsă de respect față de Tatăl Ceresc. Poate părea un păcat mic, dar este semnul înstrăinării de Dumnezeu și de tradiția Bisericii.

Răsplata ascultării nu va întârzia - găsirea unui stil care ne pune în valoare frumusețea și puritatea noastră.

Dumnezeu

Sfânta Fecioară Maria
exemplu de smerenie și cumințenie

așteaptă de la noi nevinovăția copiilor care este rănită atunci când adoptăm un stil vestimentar provocator și chiar vulgar, urmând stridențelor modei. Preferând decența și modestia hainelor noastre, avem grijă de această floare a inimii care este *inocența* și care **poartă mireasma Duhului Sfânt**.

Liliana Jardă

Uniforma - distincție și modestie

Controversată, deopotrivă purtată cu mândrie sau hulită, uniforma școlară a supraviețuit în forme diferite tuturor timpurilor, de la introducerea ei în 1897.

Liberalizarea anumitor norme privind vestimentația elevilor a devenit un subiect din ce în ce mai controversat și frustrant, deopotrivă pentru profesori și elevi. Renunțarea la uniformă a deschis larg porțile imaginației elevilor și buzunarele părinților, în încercarea fiecăruia de a-și construi o imagine unică și de a nu fi mai prejos unii față de alții. Cei care dispun de resurse financiare nu se sfiesc a arunca toate armele în bătălia blugilor, a tricourilor și adidașilor, în timp ce alții oftează neputincioși, dorindu-și totuși o uniformă.

Copiii și adolescenții depind financiar de părinți, hainele lor reflectând, nu inteligența sau spiritul lor, ci situația materială a părinților. Uniforma nu face o uniformizare a elevilor, ci permite o apreciere mai corectă a calităților morale și intelectuale ale fiecăruia, atât de către profesori, cât și între elevii unei clase.

Instituția de învățământ care reușește să-și definească un sistem de valori propriu are nevoie cu certitudine și de o emblemă vestimentară specifică. În acest caz uniforma conferă prestigiu și devine element de diferențiere, nu unul de nivelare.

Peste ani elevii vor înțelege că nu au fost doar niște elevi oarecare, îmbrăcați la modă sau nu, ci că uniforma făcea parte din lumea lor, lume de care își vor aminti cu plăcere și mulțumire sufletească.

Prof. ing. Anca Cristina Rogojanu

Lavra Pecerska
Kiev

Pelerinaj prin Ortodoxie

Când am aflat că voi merge în pelerinaj în Ucraina, nu îmi venea să cred... părea un vis...

Dar visul a devenit realitate și iată-ne adunați în fața Mănăstirii Sfântul Ioan cel Nou. E ziua plecării noastre. Ne-am închinat cu toții și l-am rugat pe Sfântul Ioan să ne ocrotească și să ne îndrume pașii pe tot parcursul pelerinajului.

Părintele Vartolomeu ne-a spus câteva cuvinte de folos și ne-a dat binecuvântarea. Peste puțin timp plecăm. Facem cu toții cruce, fiind ferm convinși că Maica Domnului și Sfântul Ioan ne vor păzi de ispite.

Când am ajuns la Mănăstirea Bănceni, nu departe de Cernăuți (locăș cu slujitori români), sufletul îmi tremura de emoție... Am pătruns cu multă sfială în curte... Lacrimi mi-au inundat ochii, însă s-au încăpățânat să nu cadă... Am trăit un moment deosebit, pe care îl voi păstra mereu în camera inimii mele. Curtea mănăstirii a fost pentru

mine ca un pridvor al Raiului: florile care străjuiau aleile cu mireasma lor de tămâie, biserica la ușa căreia străjuiau îngerii și turnul înalt care parcă dorea să atingă cerul... toate slăveau pe Dumnezeu.

A doua zi ne-am îndreptat spre Cernigov, acolo unde Cuviosul Lavrentie și-a închinat viața lui Dumnezeu. De aici am pornit spre Kiev, unde am vizitat Lavra Pecerska. Am coborât în peșteri, unde se află Sfintele Moaște ale Cuvioșilor care au viețuit în Lavră. În preajma Sfintelor Moaște, unde plutea în aer miresme de mir și tămâie, am simțit tăcerea sfinților vorbindu-mi, în glas de taină, copleșindu-mi sufletul cu o adâncă pace.

Cu sufletele inundate de recunoștință, ne-am continuat drumul spre Poceaev. Acolo, cuprinși de mari emoții am pășit în Sfântul locaș. Am participat la Sfânta Liturghie, după care ne-am închinat tăcuți și sfioși la icoana făcătoare de minuni și la "piciorul

Maicii Domnului" (urma rămasă la locul unde s-a arătat Sf. Fecioară), cerând ocrotirea și ajutorul Preasfintei Fecioare pentru noi și pentru toată lumea. Ne-am închinat și la sfintele moaște ale Cuviosului Amfilohie și ale Cuviosului Iov.

Deși departe de părinți, de casă, de țară, dragostea și blândețea cu care ne-au primit și cu care pur și simplu ne-au copleșit călugării și frații de la Măn. Bănceni care ne-au ghidat în

acest pelerinaj, ne-au făcut să ne simțim ca în sânul unei mari familii de români. Toți eram frați în Hristos!

Pelerinajul nostru se apropia de sfârșit... Ne-am întors la Bănceni, de unde a doua zi, cu regrete în suflet ne-am luat rămas bun de la frații din Ucraina și ne-am întors în țară. Ajungând la Mănăstirea Sfântul Ioan, ne-am închinat Sfântului, mulțumindu-i pentru toată bucuria de care am fost pătrunși în acest pelerinaj.

Hrițcu Ecaterina

Olimpiada de religie 2006

Cu binecuvântarea I.P.S. Pimen, Arhiepiscop al Sucevei și Rădăuților s-a desfășurat în perioada 10 martie - 27 mai 2006, Olimpiada județeană de religie, la clasele V - XII. Faza județeană a olimpiadei s-a desfășurat la Colegiul Național Mihai Eminescu și au participat 146 de elevi.

Cei mai merituoși premianți au beneficiat de un pelerinaj de 8 zile la mănăstirile din Ucraina oferit de Arhiepiscopia Sucevei și Rădăuților. Cei 42 elevi participanți au avut ocazia să viziteze: Mănăstirea Cernigov, Lavra Pecerska, Lavra Poceaev, Mănăstirea Boian, Mănăstirea Bănceni. O parte din premianții claselor V-VIII s-au bucurat de un alt pelerinaj la mănăstirile din Maramureș, Ardeal și Valea Oltului timp de o săptămână în luna august.

Pentru anul școlar 2006-2007 sperăm într-o colaborare mai bună cu directorii instituțiilor de învățământ și ne dorim ca participanții la Olimpiada de religie să fie buni cunoscători ai Sfintelor Învățăături și Scripturi, trăitori ai Sfintelor Slujbe și participanți activi la viața bisericii.

Inspector Învățământ Religios, Preot profesor Ghe. Hostiuc

SFÂNTA CUVIOASA PARASCHEVA

În fiecare an, la 14 octombrie, Biserica Ortodoxă face prăznuirea Sfintei Cuvioase Parascheva, care a strălucit în lume cu viața ei sfântă și cu faptele ei bune. La noi, în Moldova, este cinstită în mod deosebit întrucât de 350 de ani moaștele ei se află la Iași.

Sfânta Parascheva s-a născut în pământul Traciei, orașul Epivat, în apropiere de Constantinopol, din părinți binecredincioși, care umblau neabătut în poruncile lui Dumnezeu. Părinții au dat celor doi copii ai lor o educație cu totul aleasă, deprinzându-i cu dragostea de Dumnezeu și de oameni.

Se spune că pe când avea zece ani a auzit citindu-se într-o biserică vorbele Mântuitorului: *Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie!* Aceste cuvinte au impresionat-o atât de mult încât a împărțit toate hainele pe care le avea și s-a hotărât să lupte din răspuțeri ca să-I urmeze lui Hristos.

După trecerea câtorva ani, și-a părăsit părinții și s-a retras în pustie. Dar, mai întâi, s-a oprit la Constantinopol, unde a ascultat cuvinte de învățătură de la călugări și maici cu aleasă viață duhovnicească. Urmând sfaturile lor, Sfânta Parascheva a rămas la Mănăstirea Maicii Domnului din Heraclea timp de cinci ani. Apoi a plecat spre Țara Sfântă, dorind să-și petreacă restul vieții în locurile pe care le străbătuse Mântuitorul Iisus Hristos împreună cu Sfinții Apostoli. După ce a văzut Ierusalimul, s-a retras într-o mănăstire de maici din pustiul Iordanului.

Într-o noapte, pe când avea 25 de ani, un înger i-a spus în vis să se întoarcă în locurile părintești. Astfel, s-a întors la

Epivat, unde văzuse lumina zilei, fără să spună nimănui cine este și de unde vine. Împăcată cu sine, cu oamenii și cu Dumnezeu, în scurt timp și-a dat sufletul, fiind îngropată ca o străină, pentru că nimeni nu știa cine era.

Mai târziu, vrând Dumnezeu să preaslăvească pe Cuvioasa Parascheva, i-a descoperit sfintele ei moaște într-un chip minunat. Valurile au aruncat pe țărmul mării trupul unui marinar mort. Un sihastru care trăia acolo a rugat niște creștini să îl îngroape după rânduiala creștină. Săpând groapa, au găsit trupul plin de bună mireasmă al Cuvioasei și, fiind oameni nepri-cepuți, au pus alături trupul marinarului.

Numai că, în aceea noapte, unul dintre creștini a visat că era muștrat de Cuvioasa Parascheva că a lăsat trupul ei în aceeași groapă cu cel al marinarului. Același vis l-a avut și o altă femeie. Auzind de visul celor doi, credincioșii au înțeles că este un semn dumnezeiesc, drept pentru care au luat trupul Sfintei și l-au așezat în Biserica Sfinții Apostoli din Epivat. Minunile nu

au încetat să apară: de îndată oamenii suferinzi care se rugau lângă sfintele moaște se vindeau în mod miraculos. Atunci Patriarhia din Constantinopol a trecut-o pe Cuvioasa Parascheva în rândul sfinților.

Evenimentele politice care au urmat au făcut ca moaștele să fie strămutate în mai multe locuri: la Târnovo, la Belgrad, la Constantinopol. În anul 1641, moaștele au cunoscut ultima strămutare, în pământ românesc. Credinciosul domn Vasile Lupu al Moldovei a plătit toate datoriile Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, iar cărmuitorul ei a hotărât să-i ofere domnitorului drept mulțumire moaștele Sfintei Cuvioase

Parascheva. Acestea au fost așezate în Mănăstirea Sfinții Trei Ierarhi din Iași și, după ce au scăpat în mod miraculos dintr-un incendiu, au fost duse în Catedrala Mitropolitană din Iași.

Tot aici se găsesc și astăzi, fiind cinstitute de dreptcredincioșii care-i cer Cuvioasei Parascheva să mijlocească pentru ei înaintea Tronului Ceresc.

Să cinstim cu credință pe Cuvioasa Parascheva, să-i sărutăm cu evlavie sfintele ei moaște, să citim acatistul ei, cântându-i cu toții într-un glas această scurtă rugăciune: *Bucură-te, Sfântă Parascheva, mult folositoare!*

Rugăciunea unui copil

În una din zilele astea de sfârșit de vară, într-un sat, în timp ce ploia și eu mă retrăsesem să citesc în liniște o carte, își face apariția băiețelul meu, radiind bucurie mare și îmi spune:

- Tată, tată! Dumnezeu e bun! L-am rugat să oprească ploaia și a oprit-o. Dumnezeu e bun!

- Da, e bun. E întotdeauna bun, am apucat eu să spun înainte ca micuțul să o ștergă în curte unde se simțea mai în largul lui și unde, acum pentru că Dumnezeu îi ascultase ruga, nu mai ploia.

Poate că aș fi zâmbit de naivitatea lui de copil și aș fi zis că este o pură coincidență între cererea lui adresată lui Dumnezeu și faptul că ploaia se opriese, dacă nu ar fi fost o altă întâmplare pe care eu o știu de când eram copil.

Un copil aflat în vacanță la țară, la bunici, a fost prins într-o noapte de o rupere de nori, adică din cer curgea o cantitate atât de mare de apă încât toate cursurile de apă devin adevărate torente care mătură totul în cale. Copilul de care vă spun a fost trezit de bunica lui care nu știa ce să facă. Pârâiașul care trecea prin sat se umflase atât de mult încât acum devenise aproape cât casa bătrânească de înalt și lat pe cât era de lungă casa. Și tot ploia și apa continua să crească și să se apropie de casele sătenilor care se aflau pe un delușor ceva mai înalt.

- Dumitru și cu Ileana s-au apucat să care mobila în șură.

Grafică de Andronic Maria, Dărmănești

Oare noi ce să ducem? Tu ești mic, iar eu sunt bătrână! Amândoi suntem neputincioși. Hai aici în fața icoanelor, în genunchi lângă bunica și roagă-te împreună cu bunica la Doamne-Doamne.

Și a început bunica să se roage din inimă: *Doamne Dumnezeule, noi suntem păcătoși dar mila Ta este nemăsurată, fă milă și cu noi, nevrednicii! Maica Domnului ai milă de noi! Sfinte Ierarhe Nicolae, ajută-ne!* Iar copilul repeta cuvânt cu cuvânt rugăciunea bunicii, și cu durere, pentru durerea bunicii. Și nu știu cât s-au rugat, dar la un moment dat și-au dat seama că ploaia a conținut. Au ieșit afară și au văzut că apa ajunsese la două palme de casa lor, și atunci copilul a spus:

- Bunico, Dumnezeu e bun!

-Da, copile. Dumnezeu e întotdeauna bun! Chiar și atunci când ne mai ceartă, o face din dragoste, ca să devenim și noi buni ca El!

Mai puternică decât apele este CREDINȚA ...

30 iunie, zi nefastă din vara anului 2006, a adus, prin revărsarea nemiloasă a apelor peste credincioșii frumoasei așezări Arbore din Dulcea Bucovină, foarte multă suferință... Într-o oră au fost distruse multe case și mai toată agoniseala de-o viață.

Erau case din chirpici, agoniseală oferită de binefacerea celor 50 de ani de comunism, imagine jalnică ce a uluit lumea,

numai, a devenit una de mărturie și slujire. Prin fapta lor, credincioșii au redevenit pildă vie, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel: „*Purtați-vă sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos.*” (Gal. 6,2).

Trebuie neapărat menționat sprijinul venit din partea făcătorilor de bine, între care se impune la loc de cinste Domnul Gheorghe Becali.

Cu ajutorul lui Dumnezeu și prin efortul tuturor s-au construit până acum, 14 sept. 2006, peste 70 de case cu 2-3 camere, iar, pentru familiile mai numeroase, și case cu două camere la mansardă.

Amintim și implicarea elevilor seminariști de la Seminarul Teologic

Liceal Ortodox „Mitropolitul Dosoftei” din Suceava care, împreună cu dascălii lor, au participat la refacerea satului.

Pr. Petru Crăciun

dar era agoniseala lor săracă, pe care apa a diluat-o transformând-o în lut...

Situația părea de netrecut, dar Biserica strămoșească a intervenit prin Păstorul ei, încă o dată arătând cât poate făptui credința. Din primul ceas de după dezastrul acelei zile, Păstorul a mers în mijlocul fiilor săi duhovnicești ducându-le, alături de mărturia dragostei creștine, cuvântul care mângâie fapta concretă.

La îndemnul și pilda Înalt Prea Sfințitului Pimen, comunitatea parohială din Arbore, și nu

Sfânta Scriptură

Noi, creștinii ortodocși avem mare evlavie pentru Sfânta Scriptură - Sfânta Evanghelie. O ferecăm în aur, o păstrăm pe Sfânta Masă din altar, o sărutăm în semn de închinăciune, o purtăm în procesiuni. Dar oare toți o cinstim în felul cel mai însemnat dintre toate? Oare o deschidem spre a citi și a ne împărtăși din comorile ei?

Mulți oameni se plâng că nu au timp să citească Cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi. Dar de fapt nu este vorba de timp, ci de dragoste. Găsim întotdeauna timp să facem lucrurile care ne plac. **“Ori de câte ori citești Sfânta Scriptură, Dumnezeu Însuși îți vorbește. Iar în vreme ce citești cu toată ființa ta, te rogi Lui și vorbești cu El.”** - spunea Sfântul Tihon din Zadonsk.

Nu trebuie să mergem până la capătul pământului ca să-L auzim pe Dumnezeu. Nu ne vorbește în tunete și fulgere, așa cum i-a vorbit proorocului Moise pe Muntele Sinai. Prin Sfânta Scriptură El ne vorbește așa cum a vorbit Iisus ucenicilor Săi în “Predica de pe Munte”.

Biblia este o bibliotecă în miniatură, cuprinzând tot felul de scrieri. Ea cuprinde poeme, rugăciuni, imne, cântări de dragoste, fabule, alegorii, relatări istorice, biografii, scrisori etc. Fiecare autor a folosit stilul său literar sau genul literar care se potrivea cel mai bine cu scopul său. Dacă vrem să-l înțelegem pe autor, fiecare formă literară trebuie tâlcuită cum se cuvine. Întrucât Scriptura a fost scrisă sub călăuzirea Duhului Sfânt, cel mai bun tâlcuitor al Scripturii este Duhul Sfânt sălășluit în Biserică. Cu alte cuvinte, Biserica este păzitoarea, purtătoarea de grijă și tâlcuitoarea Sfintei Scripturi. Scrierile Sfinților Părinți au un rol important în tâlcuirea Scripturii. Slujitorii Sfinți ai bisericii ne povățuiesc în înțelegerea corectă a Sfintei Scripturi, fiindcă sunt și texte greu de înțeles pe care unii cititori le răstălmăcesc spre a lor pierzanie, rătăcind și pe alții.

Cele mai multe cărți informează, unele reformează, numai Sfânta Scriptură transformă, a spus un înțelept. Adevărul este că Sfânta Scriptură face toate cele trei lucruri. Ea ne informează despre viața Mântuitorului, a Cărui cunoaștere este *viața veșnică*. Ea ne reformează, căci în ea găsim idealul și rânduiala după care se cuvine să trăim. Ea ne transformă, fiindcă prin ea suntem puși față în față cu harul și puterea lui Hristos, prin care toate se fac noi.

Biblia este ușa noastră către Împărăția lui Dumnezeu. Dar dacă nu este deschisă, ușa rămâne doar o altă parte a zidului. Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, dar nu va deveni cuvântul lui Dumnezeu pentru noi până ce nu o luăm din raft, făcând-o parte a minții și inimii noastre.

Părintele Vartolomeu

Știați că ...

📖 Sfânta Scriptură este colecția cărților scrise sub inspirația Sfântului Duh, într-un răstimp de aproximativ 1.500 de ani, adică de la Moise și până la autorul Apocalipsei (1.400 î.d.Hr. și până în anul 100 d.Hr.);

📖 Sfânta Scriptură conține 66 de cărți canonice, 39 formând Vechiul Testament, iar celelalte 27, Noul Testament;

📖 Cărțile Vechiului Testament s-au scris în limba ebraică, cu excepția câtorva care s-au scris în limba aramaică. În afară de Evanghelia după Matei scrisă în aramaică, toate cărțile Noului Testament s-au scris în limba greacă;

📖 Prima traducere în limba română a întregii Scripturi este **Biblia** de la 1688, făcută cu cheltuiala domnitorului Țării Românești, Ioan Șerban Cantacuzino;

📖 **Mica Biblie** s-a tipărit din 1913 și până în prezent în mai multe ediții și conține părți alese din Sfânta Scriptură, povestite pe înțelesul copiilor, fiind împodobită cu ilustrații.

Micuți creștini citind
Mica Biblie

Sfânta Scriptură despre... Sfânta Scriptură

Să aflăm ce spuneau despre Sfânta Scriptură, doi Sfinți Apostoli. Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și veți afla trimerile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor transcrie versetele găsite și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 1 decembrie 2006, vor primi câte o surpriză!

$$(219 - 214) \cdot 2 = 10$$

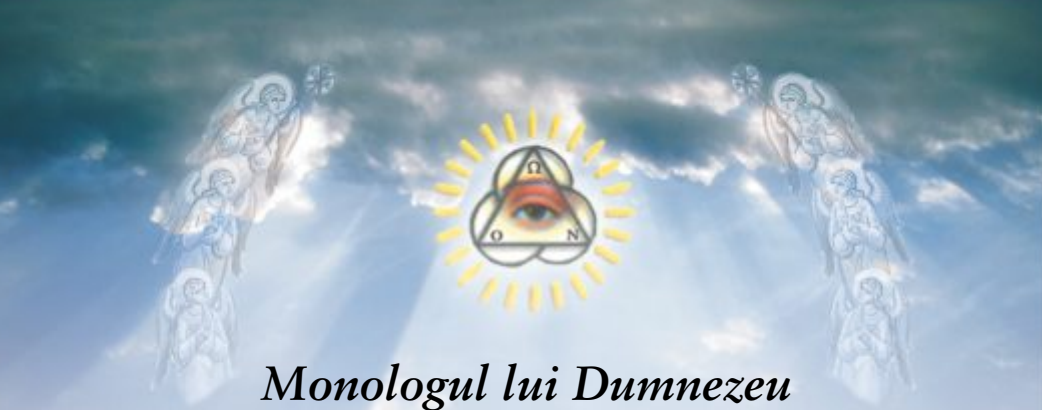
$$(42 : 3) : 6 + 2 + 4 (35 - 2 \cdot 14) + 4 =$$

Ioan

$$(900 - 450) + 200 - (310 + 250) = 70$$

$$(524 - 284) - 32 + 20 + (14 - 15) =$$

II Timotei

Monologul lui Dumnezeu

M-am uitat la tine când te-ai trezit dimineață. Așteptam să-Mi spui două, trei cuvinte, mulțumindu-Mi pentru cele ce ți s-au întâmplat, cerându-Mi părerea pentru cele ce urma să le faci astăzi. Am observat că erai mult prea preocupat ca să-ți cauți hainele potrivite pentru școală.

Speram să găsești câteva clipe ca să-Mi spui: Bună dimineața! Dar erai încă mult prea ocupat. Pentru a vedea că-ți sunt alături, am aprins pentru tine cerul cu culori și cânt de păsărele. Păcat că nici acum n-ai observat prezența Mea. Te-am privit plecând grăbit spre școală și iar am așteptat. Presupun că erai prea grăbit și nici acum n-ai avut timp să-Mi spui două vorbe. Când te întorceai de la școală, ți-am văzut oboseala și ți-am trimis o ploaie mărunță care să-ți alunge stresul acumulat. Am crezut că făcându-ți această plăcere îți vei aduce aminte de Mine, dar nici acum n-ai vorbit. Doream atât de mult să-Mi vorbești. Oricum ziua era încă lungă.

Ai pornit televizorul și în timp ce urmăreai programul preferat, Eu am așteptat. Ai cinat apoi cu părinții tăi și tot nu ți-ai adus aminte de Mine. Văzându-te atât de obosit, am înțeles tăcerea ta și am stins splendoarea cerului ca să te poți odihni, dar nu te-am lăsat în beznă... Am lăsat veghetori pentru tine o mulțime de stele. Era așa de frumos, păcat că n-ai observat...

Dar nu contează! Poate chiar nu ți-ai dat seama că Eu sunt aici pentru tine. Am mai multă răbdare decât poți să-ți imaginezi tu vreodată. Vreau să ți-o arăt, pentru ca și tu, la rândul tău, să o arăți celor din jurul tău. Te iubesc atât de mult încât te voi răbda. Acum ești pe punctul de a te trezi din nou. Nu-mi rămâne decât să te iubesc și să sper că măcar azi îmi vei acorda puțin timp din timpul tău.

Îți voi dărui încă o zi bună!

Al tău Tată, Dumnezeu

La Troiță

de Rodica Freamăt

La răspântia din sat,
Privind depărtările,
Dăinuiește o troiță
Străjuind cărările.

La icoana lui Iisus
Zugrăvită pe troiță,
O bătrână s-a rugat
Și-a aprins o luminiță.

La icoana lui Iisus,
Osânditul fără vină,
O mână de copil
A lăsat flori de sulfină.

La icoana lui Iisus
Cu podoaba Sa de spini,
Se închină sărutând-o
O creștină și-un creștin.

La icoana lui Iisus
Cel ce-a zis *Eu sunt lumina*,
Cuvios făcându-și cruce
Trec drumeții și se-nchină.

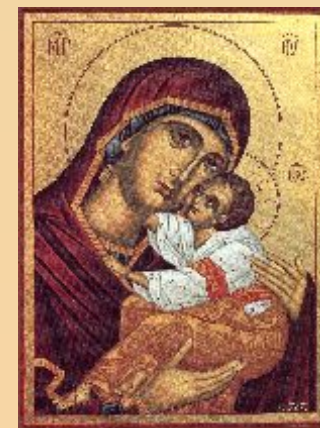
Trec drumeții și se-nchină,
Cuvios făcându-și cruce,
La lumina omenirii,
Răstignită la răscruce.

Rugăciunea mamei

de Teodor Castrișanu

Copilași din lumea toată,
Știți voi cum se roagă mama
Pentru voi în orice seară?
Nu știți? Sigur? N-ați luat seama
Când cu ochii plini de lacrimi,
la icoana Maicii Sfinte,
Își rostește-n blânde șoapte
rugăciunea ei fierbinte?

Uite-așa grăiește dânsa: „Maică Sfântă Prea Curată
Vezi-i ce frumos dorm dâșii?... Ei îmi sunt averea toată.
I-am culcat și-acum spre Tine vin ca ei să nu mă vază.
Și te rog, Măicuță Sfântă, să cobori o blândă rază,
Raza bunătății tale, pe frumoasele lor plete,
Ca să n-aibă vise rele și nici pleoapele muiete.
Și le adu-n suflet raiul liniștit al vieții Tale,
Și mi-i fă ca-n zori de ziuă, când or fi ca să se scoale
Să-i văd blânzi, cuminți și veseli, îndreptând spre mine pașii
Cum i-ndreaptă către Tine, colo-n cer, sus, îngerașii!”

Dăruind, vei dobândi

Pe Larisa-Georgiana am cunoscut-o la biserică. Este o fetiță de șase ani, mărunțică, cu ochii verzi, cu pielea arsă de soare și cu hăinuțele murdare și ponosite. În mânuțe ține o pălărioară în care cei milostivi îi pun câte un bănuț, prea puțini, iar atunci când primește mai mulți este foarte fericită. Sunt zile în care nu face nici un ban și atunci oftează resemnată. Cu siguranță nu are nici o vină că s-a născut într-o familie de oameni nevoiași, așa cum nu e meritul celorlalți de a se situa de cealaltă parte a baricadei.

Dacă treci pe lângă ea și refuzi să observi ceva mai mult decât un simplu cerșetor, poți pierde bucuria de a descoperi minunata bogăție sufletească pe care o are. Parcă i-ar fi furată speranța unei zile mai bune, a unei șoaapte de dragoste din partea părinților, a unui zâmbet din partea prietenilor. S-ar putea să treci indiferent pe lângă chipul lui Dumnezeu, poate prea grăbit,

prea ocupat de propriile probleme, prea stresat de crucea ta. Și totuși ea te așteaptă răbdătoare, cu privirea nevinovată, dornică de a primi și oferi dragoste. Acceptându-și condiția, nu te forțează să o cunoști.

Ceea ce m-a surprins în mod plăcut a fost avântul și inocența cu care Georgiana se repede la icoane să le sărute spunând: Hai să-l mai pup pe Dumnezeu! De altfel, pentru ea fiecare icoană îl reprezintă pe Dumnezeu. Odată a exclamat mirată: Uite, Dumnezeu doarme!

Într-o zi în care s-a împărtășit, fericită și încântată, Georgiana mi-a zis: *Am luat Trupul și Sângele Domnului!* Mult m-au emoționat aceste cuvinte spuse cu atâta convingere și credință. Am trăit alături de ea această bucurie de nedescris a unirii cu Dumnezeu. Și am mai trăit un lucru minunat atunci când mânuțele micuței fetițe mi-au cuprins mâna mângâind-o.

La ieșirea din biserică, observând cutia milei, Georgiana l-a întrebat pe băiatul cu care intrase, dacă acolo se pun banii pentru săraci. Acesta i-a spus că da, dar nu neapărat, doar cine are și vrea să lase. Atunci fetița a scos doi bănuți și i-a pus acolo. Auzind de fapta bună a ei mi-au dat lacrimile și m-am gândit la bănuții văduvei. Georgiana avea să mă surprindă și în altă zi cu milostenia pe care a făcut-o față de un alt necăjit căruia i-a dat fără nici o părere de rău, câțiva bănuți.

Ca Georgiana mai sunt multe suflete nobile înzestrate cu sumedenii de calități. O haină modestă, zdrențuroasă nu oprește manifestarea acestor calități. Să uităm de grija zilei de mâine și să ne oprim cu drag în fața săracilor, ajutându-i să uite de grija zilei de azi, bucurându-i. Dacă am putea să vorbim cu ei, să le aflăm durerea, ar fi minunat. Și ei, ca și noi, sunt zidirea lui Dumnezeu. Și ei, ca și noi, au nevoie de o vorbă bună, să fie respectați și iubiți. Dumnezeu vrea să ne arătăm dragostea față de acești "prea mici ai Lui" (Matei 25,34-40).

Ionela-Carmen Grigore
Suceava

*Cu adevărat milostiv
este acela care-i
îmbrățișează pe toți
și nu lasă pe nimeni
în afara inimii sale.*

Sf. Ioan de Kronstadt

Sfinții Ioachim și Ana - Părinții Maicii Domnului

OCROTIREA PĂRINTEASCĂ

trebuie să fie protectorul copilului său. Dar până când, cât de mult, cât de intens? Sunt întrebări la care Sfinții Părinți ar răspunde cu două vorbe: **dreapta socoteală**. De ce? Pentru că lipsa protecției, la fel ca și protecția exagerată poate determina tulburări ale personalității copilului.

Este adevărat că rolul protector al părintelui este stimulat de către copil sau mai concret de către nevoile acestuia.

Părintele se mobilizează pentru a-i împlini copilului trebuințele fiziologice (foame, sete etc.), trebuințele de securitate, pentru ca mai târziu copilul să acceadă spre trebuințele de apartenență la

Rolul de părinte se confundă aproape cu existența umană. Asumarea și exersarea rolului de părinte, include o serie de roluri adiacente: rol protector, rol de îngrijire, rol educativ, rol social și rol emoțional.

De la cea mai fragedă vârstă, încă înainte de formarea conștiinței (2, 3 ani), copilul are sentimentul proprietății (*jucăria mea, scăunelul meu, cartea mea, prietenul meu*).

Părintele simte și știe că

grup, stimă și autorealizare (conform piramidei trebuințelor, Maslow).

Anormalitatea percepției nevoilor copilului determină o depășire a cadrului normal de exercitare a rolului protector. Un părinte care exagerează nevoile copilului va avea impresia că „pericolul există pretutindeni”, întregul lui comportament (expresiile verbale, expresivitatea) fiind acela al unui părinte speriat. Un simplu silogism ne va ajuta să înțelegem consecința unei asemenea purtări:

*Părintele este speriat.
Copilul imită părintele.
Copilul va fi speriat.*

Un părinte care-i va transmite permanent copilului mesajul: străinii sunt răi, ferește-te să vorbești cu oamenii pe care nu-i cunoști, intră cât mai rar în contact cu persoane necunoscute, are toate șansele să-i declanșeze copilului o fobie socială care poate apărea sub următoarele forme: teama de a vorbi sau de a se manifesta în public, teama de a mânca sau de a bea în public, teama de a scrie în fața altuia, teama de a nu roși în public.

Sunt, de asemenea, părinți care manifestă „o râvnă extraordinară” în a-și proteja copilul de animale (să nu atingă pisica, să nu mângâie câțelul) sau de a recurge la “expresii” constrângătoare, pentru a-i determina pe copii să execute anumite sarcini (*dacă nu termini din farfurie, te dau la câțel; dacă nu ești copil cuminte, te papă lupul*) neștiind că asemenea mesaje verbale coercitive pot declanșa anumite fobii simple: zoofobii (teamă de animale), acrofobii (teamă de înălțime), claustrofobii (teamă de spații închise).

Întrebarea care se naște natural în acest moment ar fi: până când protejează părinții pe copii?

Părintele trebuie să învețe să-și privească copilul, nu doar să-l vadă, să-și asculte copilul nu doar să-l audă, să-și simtă copilul nu doar să-l mângâie pentru că momentul depărtării copilului de părinți va fi ghidat de către copil, de nevoile izvorâte din dezvoltarea lui.

Un educator

Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul și sculptorul fac doar figuri fără viață, dar educatorul creează un chip viu; uitându-se la el, se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu.

Sf. Ioan Gură de Aur

Învățăturile care se dau cu forța nu pot să dăinuiască în suflete, pe când învățăturile care pătrund în suflete cu plăcere și bucurie rămân de-a pururi.

Sf. Vasile cel Mare

Copiii vor face în viață cele văzute la părinți. Iar dacă va fi cineva respectuos și supus față de părinți, va fi blând și îngăduitor și față de oameni.

Sf. Ioan Gură de Aur

Nu căutați a-l face pe om mai bun prin rațiune, ci prin exemplu; nu încercați să mișcați decât prin emoție; nu puteți trezi dragostea decât prin dragoste. Fiți voi înșivă ceea ce ați vrea să fie celălalt. Viața voastră, nu cuvintele, să vă fie predică.

Henri Frédéric Amiel

OLĂRITUL

Arta ceramică este îngemănarea pământului, apei și focului. Cândva, oamenii și-au dat seama că pământul moale, pe care călcau după ploaie, lua forma piciorului desculț, iar lutul astfel modelat putea fi uscat de soare. Mai târziu au observat că lutul se întărește și își schimbă culoarea din cauza focului.

Începuturile modelării lutului și transformării lui în vase și obiecte rituale, utilitare sau decorative, se găsesc în îndepărtate timpuri din istoria omenirii.

Arta ceramică așa cum ne apare în prezent este rezultatul eforturilor unui șir nesfârșit de generații care s-au întrecut să creeze frumuseți utile, nepieritoare.

În teritoriul locuit de români, meșteșugul olăritului a cunoscut o îndelungată tradiție, produsele ceramice realizate perpetuându-se ca formă și decor până în prezent.

Principalele tipuri de ceramică existente sunt ceramica neagră și cea roșie. **Ceramica neagră** se obține prin tehnica de ardere reducătoare, care se face în absența oxigenului și în prezența unei cantități mari de bioxid de carbon. **Ceramica roșie** se obține prin tehnica de ardere oxidantă, care are loc în prezența oxigenului, nuanța roșie depinzând de cantitatea de oxizi de fier din lut.

Ceramica de Rădăuți

În Moldova medievală, în fiecare oraș exista cel puțin un atelier de olărie, în care se lucrau vase de uz gospodăresc (ulcioare, căni, străchini, sfeșnice), ceramică pentru decorarea clădirilor, teracote pentru sobă. Din numeroasele ateliere de olărie din județul Suceava își continuă activitatea doar două: Marginea și Rădăuți.

Ceramica tradițională de Rădăuți, aceeași încă din sec. XVI- XVII, smălțuită și pictată cu cornul, este caracterizată prin smălțul galben, verde sau maro pe fond alb-gălbui. Motivele decorative sunt în general geometrice (păretare sau zigzaguri), vegetale (brăduțul, frunza de brad, laleaua pestriță, căldărușa, floarea soarelui, margarete), zoomorfe (creasta cocoșului, ochii de păun), astrale (steaua, soarele).

Începând cu anii 1950, meșterul **Constantin Colibaba** a realizat o sinteză a artei olăritului din zona Rădăuți, dar și creații originale inspirate din basmele și legendele românești, din viața locală, din flora și fauna înconjurătoare.

Meritul deosebit al lui **Constantin Colibaba** este că a reînviat la Rădăuți o veche tehnică de ornamentare a ceramicii specifică olăriei bucovinene lucrate la Kutu, și anume tehnica *sgraffito* (incizie adâncă care afectează fondul alb al vasului).

Astăzi, la Rădăuți, funcționează un atelier de olărie în incinta Muzeului Etnografic unde Marcel și Florin Colibaba, nepoții lui Constantin Colibaba, continuă tradiția meșterului lor, și fac cunoscute frumusețile artei olăriei celor interesați.

Prof. Parascheva Victorița Batariuc,
Complexul Muzeal Bucovina

Ceramica de Rădăuți expusă la Muzeul Etnografic din Rădăuți

Naufragiatul

În apele oceanului s-a scufundat odată un vapor. A scăpat cu viață un singur om. Rămas doar cu o barcă și câteva lucruri, s-a lăsat în voia valurilor, în voia lui Dumnezeu. Într-un târziu barca a ajuns la un țărm. Era noapte. Nu știa dacă e un continent sau o insulă. Printre lucrurile salvate a găsit și o cutie de chibrituri și s-a bucurat nespus că a putut face un foc pe care l-a întreținut până dimineața. A doua zi a văzut că se afla pe o insulă nelocuită. Cu timpul și-a construit o colibă, dar grija lui cea mai mare era ca focul să nu se stingă niciodată.

A locuit acolo ani în șir. Mereu se ruga lui Dumnezeu să-l descopere cineva, dar se pare că era departe de traseele corăbiilor.

Într-o noapte, pe când alergase să prindă ceva vânat, obosit, a căzut într-un somn greu. Un vânt puternic s-a stârnit și focul lui mic i-a aprins coliba. A încercat să stingă focul, dar coliba a ars toată ridicând spre înălțimi o vâlvătaie mare. Și spre nenorocul lui, vântul fu urmat de o ploaie torențială care îi stinse și ultimul cărbune lăsându-l în întuneric și disperare. Nu mai avea nimic. Totul era pierdut. Rugăciunile nu-i fuseseră ascultate. După ce ploaia stătu, adormi distrus, cu ochii în lacrimi.

Dimineața l-au deșteptat din somn voci de oameni care strigau: „E cineva pe aici?” Se ridică și răspunse grăbit: „Da, aici sunt!” S-au întâlnit. Erau niște marinari. „Am văzut focul pe care l-ai aprins astă noapte. Am crezut că e un semn și am venit!”

Omul izbucni în lacrimi. El crezuse că focul este cea mai mare nenorocire pe care i-o trimisese Dumnezeu, și iată că Dumnezeu îi aprinsese focul ca să poată fi văzut și salvat!

Rugăciunea cu credință însoțită de semnul Sfintei Cruci, ne salvează din orice naufragiu.

**“Nădejdea mea este Tatăl,
Scăparea mea este Fiul,
Acoperământul meu este Sfântul Duh.
Treime Sfântă, Slavă Ție!”**

Sfântul Ioanichie

Broscuța mândră

O broască se tot gândea cum să scape și ea de anotimpul rece, așa cum scapă unele păsări, plecând în țări mai clade. Se împrietenii cu niște găște sălbatice care își petreceau vara în aceleași ape, dar toamna plecau spre locuri mai prielnice.

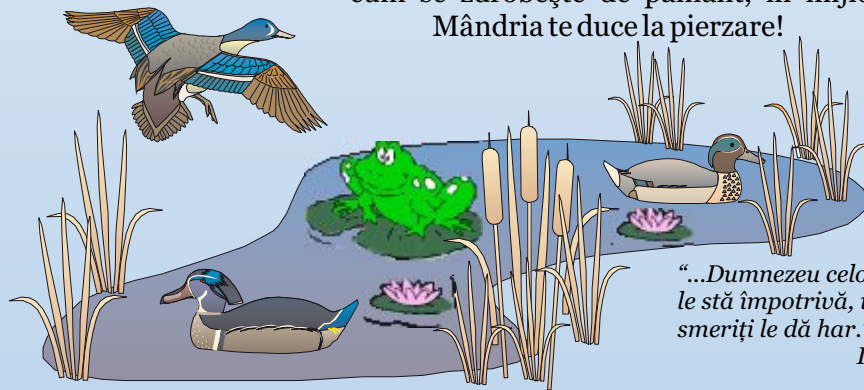
Gâștele i-au spus: „Vino și tu cu noi!”. „Aș veni, dar eu n-am aripi ca voi”. Așa era. Dar broscuța nu era dintre acelea care să se descurajeze de la prima piedică. Se gândi, se tot gândi. Până când îi veni o idee. Salvatoare. „Am găsit. Voi zbura și eu. Numai să găsesc înțelegere la prietenele mele, găștele.”

A vorbit cu două dintre găște și ele au fost de acord să o ajute. Au adus o trestie solidă din baltă, iar broscuța le instrui: „Una dintre voi va lua în cioc un capăt al trestiei, iar cealaltă, celălalt capăt. De mijloc mă voi atârna eu, ținându-mă cu gura de trestie și așa vom zbura toate trei. Nu-i așa că e o idee ingenioasă?” „Genială. Pornim chiar acum. Și la primăvară ne întoarcem iarăși aici!”

Zburau vesele peste ape și munți, peste sate și orașe. Trecând pe deasupra unui sat, ieși tot satul să vadă minunea. Cineva de jos zise: „Ce minunat! Cine o fi avut ideea aceasta genială?”

Auzind broscuța se umplu de mândrie, se simți extrem de importantă, în așa măsură încât n-o răbdă inima să nu se laude și să zică tare „Eu”. Se gândise ca nu cumva cei de jos să creadă că a fost ideea găștelor, care erau doar două simple și proaste găște sălbatice!

Dar în clipa în care deschise gura, și abia avu timpul să zică „Eu”, căci voise să mai adauge: „eu am avut ideea genială”, în aceeași clipă se simți desprinsă de trestie și căzu în gol, și sătenii o priviră cum se zdrobește de pământ, în mijlocul lor.
Mândria te duce la pierzare!

“...Dumnezeu celor mândri
le stă împotrivă, iar celor
smeriți le dă har.”

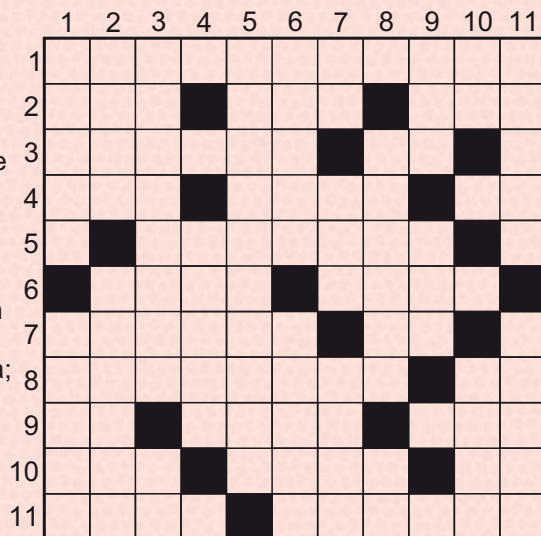
I Petru 5,5 27

ÎNCEPUTURI

Orizontal

1. Începutul anului bisericesc;
2. Strigăt de admirație; 60 de minute (pl.); X în matematică;
3. Dumnezeu romanilor; Olimpia Ene; Tonă; 4. După ce începi să ieși!; Persoană care adoptă fără discernământ tot ce este la modă; Sub FA;
5. Uraniu; Sfântă Muceniță, soția Sfântului Mucenic Adrian (26 august); Este; 6. Noroi; Hârtii importante; 7. A fărâmița; Pronume feminin; Carbon;
8. Aduceri aminte; 100 m²;
9. Rai nesfârșit!; Aici (arh.); Avantaj; 10. Trei roman; Nație; Sec fără ... cap!
11. A ventila; Unguent.

educatoare Cîrstian Cornelia

Vertical

1. Poporul sfânt; Maica Mântuitorului; 2. Partea din mijloc a unei biserici; Substanță rășinoasă în cădelniță; 3. Zilele Domnului; Alifie; 4. Iod; Unu roman; A agăța; Prima la alfabet; 5. Împărat, descoperitorul Sfintei Cruci;
6. Coadă lungă a rochiei; Aici (pop.); 7. Cămașă populară; Apel Întors!; Adevărat; 8. Oxigen; Obişnuință; Nota trei; 9. Eroul Potopului; Fir; Prima interjecție; Fluor; 10. Urmă... la început!; Metrou; Onomatopee; Cei care îl neagă pe Dumnezeu; 11. Slujbă religioasă de binecuvântarea pâinii, grâului, vinului și untdelemnului; Cu acest semn vei birui.

Cuvintele se amuză!

Găsește definiția cuvântului format din 3 litere și vei putea completa grila.

			A	R	U	I
S				I	T	A
M	A				I	E
P	L	E				E
A	U	T	O			

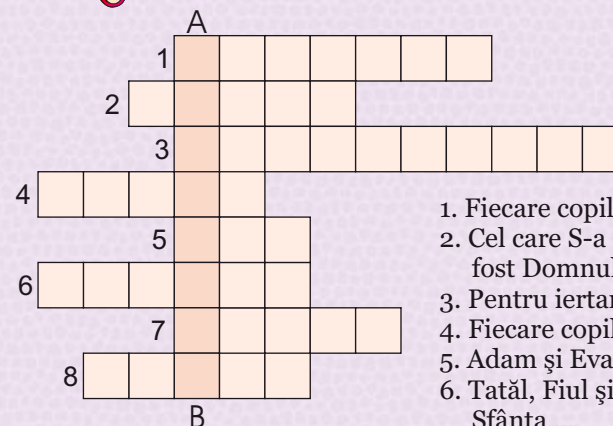
Vehicul tradițional:

P	R	I	E			
B	U	Ș				I
D	E				T	Ă
A				T	I	E
			C	U	I	T

Pielea feței:

Casa lui Dumnezeu

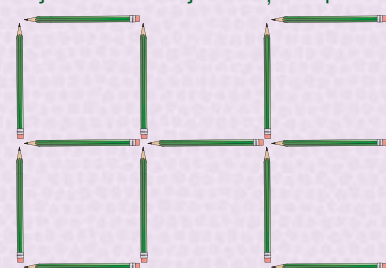

1. Fiecare copil este ... de mic.
2. Cel care S-a răstignit pentru noi a fost Domnul ...
3. Pentru iertarea păcatelor avem ...
4. Fiecare copil are câte un ... păzitor.
5. Adam și Eva au fost izgoniți din ...
6. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh alcătuiesc Sfânta ...
7. Hristos S-a răstignit pe ...
8. Orice copil se ... dimineața și seara.

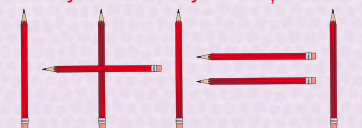
Găsiți ciobul care se potrivește la ulciorul spart !

Mișcă 2 creioane și vei obține 5 pătrate.

Mișcă 1 creion și vei obține 130.

Mișcă 1 creion și calculul va fi corect (două posibilități).

CONCURS DE ESEURI

„În căutarea aproapelui pierdut”

Premiul I: Horodincă Irina, Iași

“Omul și-a pierdut aproapele din ambiție, din mândrie, din egoism. Ar putea să îl recupereze atât de ușor! Dar mai întâi trebuie să se cunoască pe sine însuși, să își cerceteze minuțios adâncurile, să dezhădăcineze răul și, mai mult decât orice, să își refacă legătura cu Dumnezeu; căci fără El totul e în zadar...Căci omul este mic și neînsemnat singur...”

Premiul II: Roman Roxana, Vicovu de Sus

“...M-a întrebat de ce fac semnul Sfintei Cruci când trec pe lângă biserică și am spus că așa își mărturisesc creștinii ortodocși credința. Ortodocșii cred că Sfânta Cruce reprezintă altarul de jertfă al Mântuitorului care a făcut din Cruce, nu semn de ocară și rușine, ci semn al bucuriei deoarece prin Cruce a fost adusă mântuirea la toți cei care cred (I Corinteni 1, 18).”

Premiul III: Andronic Maria, Dărmănești

“... am observat că acea bucurie care i-a cuprins pe toți copiii nu consta în faptul că au primit niște lucrșoare, ci simplu fapt că cineva s-a interesat de situația lor, că nu sunt uitați de semenii lor...Pentru ca acești copii să urmeze calea mântuirii, atunci din partea noastră ar trebui să primească o mică flacără care să le lumineze drumul...”

Mențiuni

Zoară Laura, Suceava; Rotaru Roberta, Verești; Cazac Maria Daniela, Liteni

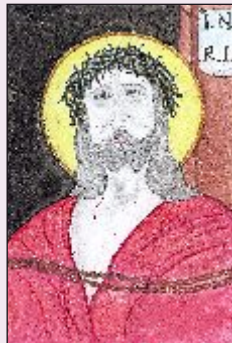
CONCURS DE DESENE

„Icoana din sufletul copilului”

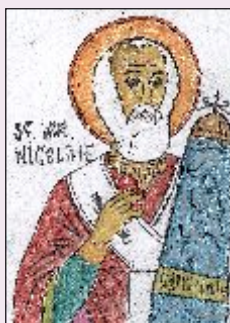
Premiul I

Andronic Maria
Dărmănești

Premiul II

Cremonițchi Ionuț
Gura Humorului

Premiul III

Crâșmaru Oana Elena
Bogdănești

Mențiuni

Iliesi Dănuț, Centrul Școlar Suceava
Rusu Ionuț, Găinești; Polec Alexandra, Paltin

CONCURS DE ESEURI

Tema concursului:

„În căutarea aproapelui pierdut”

Dintre faptele creștine pe care le-ați făcut povestiți-ne-o pe cea mai deosebită. Creați un eseu și ilustrați-l cu desene sau fotografii.

Cele mai frumoase eseuri vor fi premiate cu cărți oferite de
Librăria „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare”.

Concursurile
continuă!

CONCURS DE DESENE

Tema concursului:

„Icoana din sufletul copilului”

Ați încercat cu siguranță oricare dintre voi să deseneze o icoană. Poate unii consideră că nu se cade să încerce oricine acest lucru. Noi vă spunem că aveți voie. Ne-am bucura, de aceea, ca împreună să aducem o ofrandă de suflet lui Dumnezeu, materializată în icoane desenate de voi înșivă.

Cele mai frumoase desene vor fi premiate cu icoane oferite de
Mănăstirea “Sf. Ioan cel Nou” Suceava.

Pot participa la concursuri elevii claselor I-VIII.

Materialul vor fi trimise până la **1 Decembrie 2006**
prin poștă sau e-mail la adresa de mai jos.

Vă rugăm să specificați numele, clasa, școala și adresa completă.

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri, articole și desene create de voi pentru a fi publicate în numărul următor al revistei.

Mănăstirea “Sfântul Ioan cel Nou” Suceava
str. I. V. Viteazu, nr. 2, 720034 Suceava
micutiicrestini@yahoo.com

Revista este publicată on-line la: www.arhiepiscopiasucevei.ro/revistacandela.html